

k tomu, že vedle nájemní smlouvy dojednaly strany zvláštní úmluvu o vrácení věci, v níž se žalovaná strana zavázala k úplné náhradě škody jakékoliv. Tento závazek je širším než zákonný závazek z ručení (§ 1111 obč. zák.), jelikož § 1111 obč. zák. nevztahuje se na ručení za náhodu, kdežto závazek žalovanou stranou dle smlouvy převzatý zahrnuje v sobě i škodu z náhody. Na věci ničeho nemění, že ve sporu jde o náhradu škody zneužitím motoru, neboť jakmile se strany o náhradě škody zvlášť dohodly, je základem povinnosti ručební tato smlouva (§§ 1294 a 1295 obč. zák.), a proto neplatí pro uplatnění náhrady škody jednorozhodnutí přeluzivní dle § 1111 obč. zák., nýbrž promlčecí lhůta § 1489 obč. zák. Byla tedy odvolacím soudem věc v tomto směru právně posouzena správně.

Čís. 1445.

Přerušeni valutových sporů (vládní nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n.).

Řešením otázky, zda přísluší žalobci zadržovací právo a nárok na prodej předmětů, nepředbílá se rozhodnutí o měně a nelze spor v tomto směru přerušiti, třebaž měna byla sporna.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1922, Rv II 266/21.)

Rozsudkem procesního soudu první stolice byla žalovaná odsouzena zaplatiti žalobci 51.000 Kč s 6 proc. úroky od 16. února 1919 a uznati zadržovací právo žalobcovo na 10 dřevěných domcích, nacházejících se v žalobcově držení, pro pohledávku 51.000 Kč se 6 proc. úroky; dále byl žalobci dovolen prodej 10 dřevěných domků patřících žalované a nacházejících se v žalobcově držení a bylo mu povoleno, aby se z výtěžku pro shora uvedenou pohledávku uspokojil. Žalovaný se odvolal, načež odvolací soud usnesením ze dne 20. května 1921 přerušil dle § 2 nař. čís. sb. 173/1921 odvolací řízení, pokud odvolání směřovalo proti výroku prvního soudu o zaplacení 51.000 Kč a povolení, by se žalobce uspokojil dle čl. 315 obch. zák. z výtěžku prodeje 10 dřevěných domků nacházejících se v žalobcově držení. O odvolání, pokud směřovalo proti výroku o uznání zadržovacího práva žalobcova k 10 dřevěným domkům žalované strany, nacházejícím se v jeho držení a proti povolení prodeje dřevěných domků, rozhodl odvolací soud ve věci samé, potvrdiv rozsudek prvního soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolání, uplatňující dovolací důvody čís. 1 a 4 § 503 c. ř. s. není v žádném směru odůvodněno. Zmatečnost ve smyslu § 477 čís. 6 c. ř. s. spatřuje dovolatelka v tom, že vzhledem k vládnímu nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n., bylo prý rozhodnuto o věci, nepatřící toho času na pořad práva, a to o žalobním nároku na uznání zadržovacího práva a na povolení prodeje dřevěných domků. Než neprávem, neboť zmíněným vládním nařízením byly jen přerušeny rozepře o splnění

peněžitých závazků ve starých korunách, aniž těmto náležitostem, uplatňovaným ve sporech, již zahájených, byl odňat ráz soukromoprávní a příslušnost k pravomoci soudní, nehledě k tomu, že odvolací soud se nezabýval otázkou sporné měny. Tato výtka dovolatelky přichází tedy v úvahu pouze s hlediska dovolacího důvodu čís. 4 § 503 c. ř. s. V tomto kuse sdílí dovolací soud názor druhé stolice a poukazuje dovolatelku na správné důvody napadeného rozsudku s dodatkem, že odvolací soud nikterak neporušil zmíněného vládního nařízení, naopak dostal jeho předpisům, vyloučiv, jak výše uvedeno, z odvolacího řízení spornou valutovou otázku. Dle § 2 tohoto nařízení mají se přerušiti soudní řízení pouze pokud jest sporna měna, ve které nutno platiti. Řešení otázky, zda přísluší žalobci zadržovací právo a nárok na prodej sporných domků čili nic, nepředbíhá rozhodnutí o sporné měně. Při posuzování těchto nároků jsou výlučně směrodatna ustanovení čl. 313 a násl. obch. zák. a proto nepadá na váhu, zda je žalobní nárok na zaplacení 51.000 Kč hlavní částí žaloby a žádost o zadržovací právo a o povolení prodeje vedlejší její součástí čili nic. Čl. 313 obch. zák. předpokládá splatnou pohledávku, které ani dovolatelka žalobci neupírá, a proto zadržovacímu žalobcovu právu není na újmu, že měna pohledávky je sporna. I se stanoviska dovolatelky, jež uznává, že žalobcova pohledávka je splatna a činí 51.000 rakouských korun, musilo by žalobci býti přiznáno zadržovací právo, to tím více, jelikož v nároku na zaplacení v čl. měně jest obsažen i nárok na zaplacení menší částky, odpovídající rakouské měně. Tím, že žalobce se zdráhá přijmouti nabízené mu rakouské koruny, dovolatelka nemůže se omlouvat, neboť zdráhání se žalobce je předpokladem pro uložení sporné částky u soudu ve smyslu § 1425 obč. zák. a nikoliv důvodem pro pominutí tohoto uložení, jak nesprávně se domnívá dovolatelka.

Čís. 1446.

Slovo »nebo« v § 908 obč. zák. neznamená, že jeden ze zmíněných tam účelů vylučuje druhý.

Zadržovací právo dle § 471 obč. zák. nový doslov jest přípustno jen pro škodu věci způsobenou nebo náklad na věc učiněný nebo pro výlohy k dosažení věci, nikoliv však, není-li tu bezprostředního vztahu pohledávky k věci zadržené.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1922, Rv II 312/21.)

Žalobce koupil od žalovaného dříví a poukázal mu na kupní cenu jako splátku 1000 K. Ježto ze smlouvy později sešlo, domáhal se žalobce vrácení vyplaceného peníze. Procesní soud první stolice žalobu zamítl maje za to, že tu šlo o závdavek, jež si žalovaný mohl podržeti, ježto ze smlouvy sešlo z viny žalobcovy. Odvolací soud žalobě vyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Rozhodnutí sporu závisí především na tom, zda peníz 1000 K jest závdavkem po rozumu § 908 obč. zák., čili nikoli. Dle § 908 obč. zák.